

[Svend Haugaard.]

støtte til fornuftig fritidsbeskæftigelse, og det lovforslag, der her foreligger, er en god hjælp, men det er et spørgsmål, om ikke sagen af hensyn til en snarlig nødvendig videreudvikling fortjener, at der nedsættes en fritidskommission til kulegravning af alle de problemer, der kan være i forbindelse med den fornødne fritid og spørgsmålet om en værdifuld udnyttelse af den. Det må jeg måske bede ministeren overveje.

Diderichsen: Hr. formand, jeg må måske tillade mig at begynde med en ganske kort kulturhistorisk bemærkning; jeg skal nok fatte mig i stor korthed. Det har jo hidtil været sådan — når vi ser på historien — at fritiden var et privilegium for konger og fyrster, for overklassen. Med dette privilegium fulgte også et andet privilegium, nemlig privilegiet at kunne kede sig. Vi har set, hvordan det tidligere er gået sådan, at man, fordi man kedede sig, kom ud i mange forskellige former for at slå denne kedsomhed ihjel, og at dette ofte medførte, at sådanne kulturbærende klasser derved gik deres fordærvelse og undergang i møde.

Nu er vi jo heldigvis kommet så vidt, at fritiden ikke er et privilegium for overklassen, men at vi alle mere eller mindre har del i det store gode, som fritiden er; dermed rejser sig spørgsmålet om, hvorvidt vi så får det andet privilegium i følge dermed, nemlig at vi skal kede os. Der er ikke tvivl om, at den kulturelle baggrund for hele den vigtige lovgivning, som her ligger på folketingets bord, hænger sammen med problemet om, hvad vi skal benytte fritiden til, og bagved lurer utvivlsomt spørgsmålet om kedsomheden som et stort åndelig-kulturelt problem også i vore dage.

Jeg har gerne villet gøre denne bemærkning for dermed at understrege, hvor afgørende betydning den lovgivning har, som vi her står over for, og der er også hermed lagt den opgave hen til det danske folk i alle dets forskellige grupper at vise, at det kan bestå den prøve, som er givet med fritiden og med muligheden for kedsomhed, prøven på, om det kan benytte og udnytte sin vundne fritid på den bedst mulige måde til udvikling og gavn for de enkelte såvel som for hele vort folk.

Liberal centrum er meget positivt ind-

stillet over for denne lovgivning og vil gerne medvirke til, at lovforslaget hurtigt bliver gennemført; men jeg vil gerne ligesom hr. Svend Haugaard understrege, at samtidig med at vi finder det rigtigt så hurtigt som muligt at få det gennemført, eventuelt med visse tekniske forbedringer, vil vi også gerne anbefale ministeren, som jeg allerede sagde ved forrige førstebehandling, at nedsætte den kommission, som både fritidsudvalget og det pædagogiske udvalg har ytret ønske om i de forskellige betænkninger. Det spørgsmål, vi står over for her, er så stort og omfattende og så afgørende for fremtiden, at der ikke kan gøres tilstrækkeligt for at kulegrave alle de problemer, som faktisk er knyttet dertil.

Med hensyn til de tekniske ændringer, som vi gerne ville drage ind i diskussionen, endnu inden loven bliver vedtaget, vil jeg gerne sige, at jeg har glædet mig meget over på side 1 i den af udvalget afgivne beretning at læse noget, som man måske nok havde lov at vente, men som det dog er ganske rart at læse for de mindre partier, som ikke kan deltage i udvalgets arbejde til daglig, nemlig

„at det i praksis er antaget, at et udvalg kan give et folketingsmedlem, der ikke er indvalgt i udvalget, adgang til at deltage i dets møder uden stemmeret og uden ret til at fremsætte nogen udtalelse i betænkningen.“

Jeg håber også i kraft af denne bemærkning at få lejlighed til i denne sag at fremføre visse synspunkter i udvalget.

I øvrigt skal jeg indskrænke mig til ganske kort at omtale et par af de hovedpunkter, som forekommer mig at trænge til en yderligere undersøgelse og behandling i en sådan kommission.

For det første forekommer det mig ikke, at forholdet mellem det offentlige og det private initiativ endnu er tilstrækkelig nøjagtigt bestemt. Det er klart, at det på et område som dette er såre naturligt og ønskeligt, at det private initiativ finder sin plads inden for helheden, og jeg mener, at man skal være varsom med at kvæle eller blot give det udseende af, at man ønsker af teoretiske grunde at kvæle noget som helst privat initiativ; det er klart, at der her findes værdifulde traditioner, som vi skal føre videre. Men det er også klart, at det